

lade, „har at indhente“ til „kan indhente“. Disse Forandringer ere i mine Øine meget store Realitetsforandringer, skøndt de komme frem paa en næsten næsten usynlig Maade; det er Forandringer, som jeg paa ingen Maade kan gaae ind paa at kalde ubetydelige. Forøvrigt skal jeg ikke udtale mig videre om Sagen, hvad disse Punkter angaaer. Hvad nu det Forslag angaaer, der er stillet af den ærede 4de Landstingsmand for 10de Kreds (M. P. Bruun), da seer man jo, at han er gaaet meget videre end Udvalget, idet han hverken vil tillade, at Amtsraadet indstiller endel Mænd, blandt hvilke Ministeren kan vælge, eller beholder nogen Tidsgrænse for Functionstiden, ei heller vil tillade Ministeren Ret til at forlange nye Indstillinger; men selv Fleertallet er i dette Stykke gaaet saavidt, at jeg ikke troer, jeg kan følge det. Jeg maa derfor paa det Indstandigste bede, at man vil blive staaende ved Lovforslaget i saa Henseende, thi jeg troer, at det vil være rigtigst og gavnlighst for den hele Institution i Fremtiden.

Indvægsministeren: Ja, skulde denne Pæsus i § 1, som den ærede sidste Taler meente, være den allerbedste i hele Lovforslaget, saa vilde jeg sandelig ikke betænke mig paa at kaste det i Kassekassen altsammen; thi den er af saare liden Betydning — i en Henseende, medens jeg dog i en anden ikke kan nægte, at den vil faae en vis Betydning. Efter mit Begreb er nemlig den Anstuelse, der er fremsat af en æret Landstingsmand fra Jylland, at Amtsraadene slet ikke i saa Henseende skulde vælge, den rigtige. Amtsraadene vælge de communale Embedsmænd, og Staten, Kongens Regjering, vælger de Embedsmænd, der skulde være for hele Staten, og disse Landvæsenscommissairer og Overlandvæsenscommissairer ere Dommere, Statsembedsmænd, ikke communale Embedsmænd. Heller ikke kan jeg dele det Ønske, at denne Lov ikke kommer ud, thi jeg antager virkelig, at den er god, og at den vil kunne virke meget Godt i mange Retninger. Jeg er gaaet saa vidt, som jeg efter min Overbeviisning kunde gaae, men at indrømme, at Amtsraadene faae Rettighed til for Fremtiden at foreslaae eller indstille alle Medlemmerne af

Landvæsenscommissionen, og at Ministeriet, naar Amtsraadet saaledes foreslaaer Een eller flere, da ikke kan tage Andre end dem, der ere indstillede, men er nødt til, hvis der skulde være en Enkelt, som Ministeriet ikke fandt at kunne antage, da at forlange et nyt Forslag fra Amtsraadet, derved troer jeg at være gaaet meget vidt. At Amtsraadene tillige skulde have Ret til at ubelufte eller affædigé alle de Landvæsenscommissairer, der hidtil ere blevne udnævnte af Regjeringen, det kan og tør jeg ikke gaae ind paa.

Hvad de øvrige Endringsforslag, som Udvalget har stillet ved de her under Forhandling værende Paragrapher, angaaer, da finder jeg, at de i og for sig ere Forbedringer i Udkastet, og at de ikke ere af en saadan Betydning, at de skulde kunne lægge nogen Hindring i veien for, at Loven kan gaae igjennem. Hvad der navnlig er anført i den foreslaaede nye Paragraph imellem §§ 3 og 4, anseer jeg for fuldkommen correct og stiftet til at forstærke en nødtvungen Underretning om, hvorledes Bedkommende have at forholde sig ved at indgive deres Begjæringer til Landvæsenscommissionen, Noget, der virkelig har været overseet ved den foregaaende Behandling af Sagen. Med Hensyn til Bekjendtgjørelsesmaaden har jeg i det Væsentlige Intet imod, hvad Udvalget — Mindretallet subsidiært — har indstillet, idet jeg ogsaa troer, at det vil være rigtigere at indrykke Bekjendtgjørelserne i den eller de efter Formandens Skjøn meest udbredte Aviser, end i den Berlingske Tidende eller den for Egen autoriserede Avis. Forsaavidt imidlertid en æret Landstingsmand (Thalbitzer) har bemærket, at han ikke kunde stemme derfor, fordi man derved vilde ubelufte Bekjendtgjørelsen til Kirkestævne eller den ellers paa det paagældende Sted sædvanlige Bekjendtgjørelsesmaade, da troer jeg, at han har misforstaaet Forslaget, thi efter dette vilde de Ord jo ikke bortfalde, hvorefter denne Bekjendtgjørelse vil kunne finde Sted.

Drejer: En Minoritet af Udvalget, hvortil jeg hører, har foreslaaet ved § 5, at den Ret, som denne Paragraph giver Landvæsens-